

Κι'είπαν πολλοί γὰρ τούτων,
ποῦ χάσανε τὸν νοῦ των,
αὐτὸ πῶς ἤπηρε μαῦρο.

Μαῦρος ἀιτὸς δὲν ἤπηναιε ἴσταν ἀνδρα κορυφαίας
καὶ φλογεράς ρομφαίας.
Κόκκινος ἦταν, βρε παιδιά, κι' ἐλάθεισαν ὁτὸ χρώμα,
καὶ γὰρ τὸ λάθος των γελᾷ κι' ὁ Κάλιερ ἀκόμα.

Κι' ἐγὼ λυπηθήκα πολὺ μὲ τόσους κατὰ βάθος
σὺν ἔμαθα τὸν Μέλινα πῶς ἤπηρε κατὰ λάθος,
ἀλλ' ὅμως ἀπετίναξα τὸν ὄπνο τὸν νωθρὸ
σὺν φώναξαν ὁ Κάλιερ πῶς τοῦδ' ὄσο Ἐρυθρὸ.

Τζῶρτζης ὁ καθβαλάρης
κι' ἀετοφόρος Ἄρης.

Τύρισε ὁστην Ἀθήνα χωρὶς καμιά πομπή,
καὶ σὺν Σερασκεράτῳ δὲν ἠρώφθασε νὰ μῆπῃ
κι' εἶδε μπροστά του πρώτο τὸν Τούρκο τὸν Ναμπη.

Πάντα χαριτωμένος
σὲ μαῦρους καὶ κοκκίνους
δείχνει τὸν ἀετὸ του.

Κι' εἶν' εὐχαριστημένος
μὲ τούτους καὶ μ' ἐκείνους
καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸ του.

Μὲ δακρυσιμένα μάτρη
ἡαρέτης Παλάτρη
καὶ συναναστρωφαίε.

Κι' ἤλεθε ν' ἀκούη βόγγους,
ἤλεθε σ' ἐγγράφον δεγκους
νὰ βεῖ ὄπογραφαίε.

Τζῶρτζης ὁ καθβαλάρης
κι' ἀετοφόρος Ἄρης.

Ἐσοτὸς μεγαλομάστους κι' αὐτὸς ἀληθινά,
γιατὶ χωρὶς νὰ βέλη του λέν νὰ κυβερνᾷ.

Κι' ἂν τώρα ποῦ δὲν θέλει
χορταίνουμε καρβέλι
κι' ἐμεῖς οἱ πατριώται.

Ἄν μ' ὄρεξ' ἰγιάκι
ἴλεπαμε τὸν Γεωργάκη,
τὶ θὰ γίνεταν τότε.

Ὡς μάρτυρα καὶ τούτων ἀληθινὸν θεωρεῖ,
ἐκὼν ἀφίνει κι' ἄκων
τὴν νησον τῶν Φαϊάκιων,
καὶ στὰς κλεινὰς γυρᾷ μὲ κυβερνᾷ μὲ ζῶρι.

Κι' ἐν τούτοις τὸ σκαφιθὲ
δὲν παραιτεῖ τοῦ κράτους,
κι' ἀκούει τὸν Μπουρῶδη
καὶ τοὺς λοιποὺς φιλότατους.

Κι' ἐν τούτοις συνηγμένους
μετὰ χαρὰς κιντᾷε
ταῦς εὐχαριστημένους,
κι' ἀμέσους ξενουστᾷε.

Κι' ἐν τούτοις θέλει στόλους,
ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἰάπωνας.

κι' ὑπόσχεται πρὸς ἄλους
φασασινοὺς καὶ κἀπνονας.

Π.—Τὸ Ρωμῆαίκο καὶ πάλι χαρωπὸς ὁμολογῶ,
ποῦ γυραεῖ κυβερνήτας μοναχὲ μὲ παρακάλεα,
κι' ἤθελα παπᾶς νὰ γίνω σὺν τὸν Κάλιερ κι' ἐγὼ
νὰ διαβάσω μὲρα νύκτα τὰ Ρωμῆαίκα κεφάλια,
μὰ καὶ σένα τὸν σαλιάρη,
κι' ὄρεο δυνατὸ στηλιάρη.

Ὁ Φρασουλῆς σὺν Στάδιον, τῆς δόξης τὸ Παλλάδιον.

Εἶδα ὁρομεῖς καὶ πύκτας ἴστους τῶν Σταδίων
καὶ δρόμους ἀθλητῶν,
κι' εἶπα καθ' ἑαυτὸν
πῶς ἡ ζωὴ μας εἶναι δρόμος μετ' ἐμποδίων.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἐπαθλα νικῶν ἐκύνταξα σὺν βλάξῃ,
ὅπου κι' ἐπαμειβόμενα καλοῦν Ἑλληνικά,
γιατὶ μεταβιδίονται καθ' ἕτος ἐναλλάξ
ἀπὸ τὸν ἕνα Σύλλογον ὁτὸν ἄλλον ποῦ νικά.

Κι' ἐφώνασα ἴστους ἀθλητᾶς περιχαρεῖς γελᾶτε,
κι' ὄπταν ἕνας Βουλευτῆς κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον
ἀφίνω τὴν μερίδα του καὶ σ' ἄλλην προσκολλάται,
μοῦ φαίνεται σὺν ἐπαθλον κι' αὐτὸς ἐπαμειβόμενος.

Κι' εἶδα δισκοβόλους κι' εἶπα πόσοι τάχα μὲς στῆ σφαίρα,
ποῦ κρατοῦν ὁτὸ χεῖρ ἔλακο, δὲν τὸν εἰχνουν πέρα πέρα,
κι' ἄλλοι πᾶνε καὶ τὸν πέρουν
καὶ μὲ τούτων γύραει φέρουν;

Κι' ἀκουσα ποικίλους βόμβους,
κι' εἶδα μαθητὰς Σχολείων,
ποδοχυναν Ἐβρώτους ὁρόμβους
μὲς σὺν καῦμα τῶν ἤλων.

Κι' εἶπα τάχα τί θὰ γίνουιν ἄλοι τούτ' οἱ μαθηταί;
τάχα θὰ φανοῦν μὲ μὲρα τῆς πατριδος μαχηταί,
ἢ θὰ πᾶνε μετανάστει μέσα στῆν Ἀμερικῇ
κι' ἔπειτα χωρὶς βρακί
θὰ γυρίσων ἀπ' ἐκεῖ;

Εἶπα τέτοια σκεπτικὸς καὶ τοὺς κύνταξα μὲ πόνον,
κι' ἔφυγα χωρὶς νὰ ὄω καὶ τὸ τέλος τῶν Ἀγώνων.

Μὲ δάκρυ ραίνουμε πικρὸ
τοῦ Μουσοπούλου τὸν νεκρὸ,
καὶ σὲ πολλῶν ἀνάμνησιν ἀξέχαστη θὰ μένη
μῖα μορφή φιλόδημος, χρηστὴ κι' ἀγαπημένη.

Καὶ χαμῆσαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγέλλαιε.

Ὁ Χαϊρόπουλος ὁ Κώστας, ποῦ τὸν Χρόνον διευθίνει,
σὺν τῇ χρόνῳ φοιμηλῆτος ἀπεφάσαιε νὰ γίνῃ,
κι' ἐμνηστεύθῃ μὲ τὴν Βέργου, τὴν ἀβρᾶν Ἀναστασίαν,
θεσποινίδα κι' ἀπὸ σπῆτι καὶ σὲ χάριτας πλουσίαν.
Κι' ὁ Ρωμῆος αὐτὸ τὸ ζεύγος ὡς εὐάριστον ἐγκρίνας
εὐχεται νὰ ζῆσῃ πάντα σὺν τοῦ μέλιτος τοῦς μῆνας.

Ὁ κύριος Εὐδοτήιος Λοβέρδος, Πειραιώτης,
καὶ μέγας βιομηχανὸς πρωτεύων ἐν τοῖς πρώτοις,
ἐπήγε τὸν χρυσοῦν σταυρὸν Ἁγίου Σταυρολάου
ὡς γέρας τῶς δράσεως κοινῆς καὶ φιλολάου.